

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายอุดม รัฐอมฤต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๘/๒๕๖๖

วันที่ ๑๗ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ร้อง
นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ผู้ถูกร้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร (ผู้ร้อง) ส่งคำร้องของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๘๒ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ดังนี้

นายชลงาน ศรีแก้ว สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กับคณะ รวม ๕๔ คน เข้าชื่อร้องไปยังผู้ร้อง ขอให้ส่งคำร้องไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยว่า ความเป็นรัฐมนตรีของนายศักดิ์สยาม ชิดชอบ (ผู้ถูกร้อง) สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) ประกอบมาตรา ๑๘๗ หรือไม่ โดยกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกร้องได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่าก่อนที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ผู้ถูกร้องมีอาชีพประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้างเป็นผู้ถือหุ้นและหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ต่อมาผู้ถูกร้องได้ออกจากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการซึ่งเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและโอนหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จำนวน ๑๑๙,๔๙๙,๐๐๐ บาท (หนึ่งร้อยสิบเก้าล้านสี่แสนเก้าพันบาทถ้วน) (คิดเป็นร้อยละ ๙๙) ให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และให้เป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิด นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องมีอาชีพประกอบกิจการทำโรงไม้หิน โดยจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ผู้ถูกร้องเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท และในรอบปีบัญชี ๒๕๖๑ เป็นต้นมา บริษัทได้เปลี่ยนกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทจากผู้ถูกร้องเป็นนายเอกราช ชิดชอบ และเมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๒ ผู้ถูกร้องได้ลาออกจากการเป็นกรรมการบริษัท แต่การกระทำของผู้ถูกร้องดังกล่าวถือเป็นความผิดปกติวิสัยของวิญญูชนที่ประกอบธุรกิจอันเป็นพฤติการณ์ที่เชื่อได้ว่าเป็นการแสดงเจตนาหลงหรือ

นิติกรรมอำพราง ซึ่งหากพิจารณาข้อมูลและพยานหลักฐานต่าง ๆ อันจะเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าธุรกิจของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นกิจการภายในครอบครัวของผู้ถูกร้อง การโอนหุ้นให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ซึ่งมีใช้เครือญาติและเป็นบุคคลภายนอกเข้ามาเป็นหุ้นส่วนประเภทไม่จำกัดความรับผิดและเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการย่อมเป็นเรื่องผิดปกติวิสัย โดยการโอนหุ้นดังกล่าวได้มีการทำสัญญาโอนหุ้นในราคาพาร์ (ต้นทุน) อันขัดกับมูลค่าสินทรัพย์ของห้างหุ้นส่วนที่มีมูลค่าสูงกว่าราคาที่ซื้อขายหุ้นระหว่างกัน เนื่องจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีผลประกอบการที่กำลังมีแนวโน้มดีขึ้นและมีกำไรเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้นมา ซึ่งเป็นเรื่องผิดวิสัยของการประกอบธุรกิจที่มุ่งประสงค์ผลกำไร อีกทั้งการโอนหุ้นดังกล่าวไม่พบหลักฐานการโอนเงินชำระค่าหุ้นของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กับผู้ถูกร้อง ที่สอดคล้องต้องกันกับช่วงระยะเวลาที่ซื้อขายหรือโอนหุ้นและไม่ปรากฏหลักฐานการทำธุรกรรมทางการเงินหรือแจ้งการเบิกถอนเงินต่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

นอกจากนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๒ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ยื่นแบบการเสียภาษีแสดงรายได้ต่อกรมสรรพากร ระบุว่ามียาได้เพียง ๑๐๘,๐๐๐ บาท ต่อปีหรือเฉลี่ยเดือนละ ๙,๐๐๐ บาทต่อเดือนเท่านั้น จากการเป็นลูกจ้างของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ที่มีผู้ถูกร้องเป็นกรรมการบริษัทในฐานะนายจ้าง และจากหลักฐานที่ปรากฏในงบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด พบว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้นำเงินส่วนตัวให้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมเงินหลายครั้งโดยไม่มีการทำสัญญาและไม่มีดอกเบี้ยรวมจำนวนเงินกว่า ๒๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด นำเงินดังกล่าวให้กับผู้ถูกร้องกู้ยืมโดยไม่ปรากฏหลักฐานการกู้ยืม อีกทั้งไม่พบหลักฐานการโอนเงินหรือการทำธุรกรรมทางการเงิน และไม่พบการแจ้งต่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน และในขณะที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ดำรงสถานะเป็นหุ้นส่วนและหุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ได้บริจาคเงินให้กับพรรคภูมิใจไทย ในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และบริจาคในนามส่วนตัวรวมเป็นเงิน ๑๓,๕๖๗,๐๐๐ บาท ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ไม่ได้เป็นผู้มีรายได้เพียงพอต่อการชำระค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง และไม่มีทรัพย์สินหรือรายได้ที่สอดคล้องกับรายจ่ายจำนวนมาก ประกอบกับในช่วงเวลาการโอนหุ้นดังกล่าว สถานที่ตั้งของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นบริเวณที่ดินพิพาทกับการรถไฟแห่งประเทศไทยซึ่งอยู่ระหว่างการยื่นฟ้องเพิกถอนโฉนดต่อศาลปกครองกลาง โดยศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของการรถไฟแห่งประเทศไทย จึงเป็นการผิดวิสัยที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ซึ่งรู้อยู่แล้วแต่ยังซื้อหุ้นและประกอบ

กิจการในที่ดินแปลงดังกล่าว ประกอบกับหลังจากการโอนหุ้นระหว่างผู้ถูกร้องกับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกร้องเป็นที่ปรึกษาห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น โดยได้รับเงินค่าที่ปรึกษาจากห้างหุ้นส่วนปีละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท ในขณะที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในฐานะเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการหรือผู้ถือหุ้นใหญ่กลับไม่ได้รับเงินหรือค่าตอบแทนใด ๆ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยในการทำธุรกิจ อีกทั้งผู้ถูกร้องยังยินยอมให้นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ใช้สถานที่พักอาศัยของตนในการประกอบกิจการอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งต่อมาได้แจ้งย้ายสถานประกอบกิจการก่อนที่ผู้ถูกร้องจะเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเพียง ๒๓ วัน นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ไม่เคยมีอาชีพรับเหมาก่อสร้างมาก่อน โดยเฉพาะการประมูลงานกับหน่วยงานราชการในกระทรวงคมนาคม แต่ภายหลังการโอนหุ้นระหว่างผู้ถูกร้องกับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และเป็นช่วงที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมโดยมีอำนาจหน้าที่ในการเสนองบประมาณในฐานะเป็นรองประธานกรรมการวิสามัญฯ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ได้รับงานจากกระทรวงคมนาคม จำนวนหลายโครงการ ในระหว่างปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๒ - ๒๕๖๕ ซึ่งน่าจะเป็นผลจากการที่ผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมไม่ว่าทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากข้อมูลและหลักฐานข้างต้นทำให้เชื่อได้ว่า การโอนหุ้นเป็นการแสดงเจตนาหลงหรือนิติกรรมอำพราง สัญญาการโอนหุ้นจึงเป็นโมฆะ หุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จำนวนมูลค่า ๑๑๙,๔๙๙,๐๐๐ บาท ยังคงเป็นของผู้ถูกร้อง โดยมีนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นตัวแทนหรืออนามินีในการครอบครองดูแลหุ้น ผู้ถูกใช้ หรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกร้อง ให้ดำเนินการแทนเท่านั้น อันทำให้ผู้ถูกร้องเข้าไปเกี่ยวข้องข้องกับการบริหารจัดการหุ้นหรือกิจการของห้างหุ้นส่วนดังกล่าวได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ผู้ถูกร้องได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม แต่ผู้ถูกร้องคงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่นอย่างแท้จริง อันเป็นการกระทำต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญเป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) ประกอบมาตรา ๑๘๗ และพระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔ (๑) ตั้งแต่วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกร้องได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

สำหรับกรณีให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่รัฐมนตรีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๒ วรรคสองหรือไม่ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องปรากฏเหตุอันควรสงสัย

ว่าผู้ถูกร้องมีกรณีตามที่ถูกร้อง และหากให้ผู้ถูกร้องยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อการบริหารราชการแผ่นดิน จึงมีมติเป็นเอกฉันท์สั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่รัฐมนตรีตั้งแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย แจ้งให้คู่กรณีและนายกรัฐมนตรีทราบ

เพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๗ วรรคสาม ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมรับรองความถูกต้อง

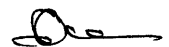
ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา คำชี้แจงและเอกสารของบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการไต่สวนพยานและคำแถลงการณ์ปิดคดีของคู่กรณี และเอกสารประกอบแล้ว คดีมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงยุติการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง และกำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) หรือไม่ และตั้งแต่วันที่ใด

ประเด็นวินิจฉัย

ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้อง สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) หรือไม่ และตั้งแต่วันที่ใด

ความเห็น

พิจารณาเจตนารมณ์แห่งกฎหมายแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) และมาตรา ๑๘๗ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นการต้องห้ามของรัฐมนตรีที่ห้ามมิให้รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทหรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทต่อไปตามจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีให้เป็นไปโดยสุจริตและคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ รวมทั้งการมุ่งมั่นทำงานในตำแหน่งที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานบ้านเมือง อันเป็นมาตรการหนึ่งของการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพื่อมิให้เกิดการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ และเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐมนตรีเป็นไปโดยสุจริตมิได้มีผลประโยชน์ทับซ้อนระหว่างการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อประโยชน์สาธารณะกับการประกอบธุรกิจเพื่อประโยชน์ส่วนตัวและครอบครัว การจำกัดสิทธิการถือหุ้นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๗ นอกจากบัญญัติห้ามมิให้รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนหรือถือหุ้น

ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทโดยตนเอง คู่สมรส หรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะแล้ว ยังห้ามรวมไปถึง การถือหุ้นของรัฐมนตรีที่อยู่ในความครอบครองหรือดูแลของบุคคลอื่นไม่ว่าในทางใด ๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม บพบัญญัติดังกล่าวมิได้เป็นข้อห้ามโดยเด็ดขาด เนื่องจากสิทธิในการถือหุ้นของรัฐมนตรียังคงมีอยู่ เพียงแต่ถูกจำกัดให้มีวิธีการจัดการหุ้นหรือจำกัดจำนวนหุ้นตามที่กฎหมายกำหนด กล่าวคือ เป็นไปตาม บพบัญญัติของพระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔ ซึ่งบัญญัติให้รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทหรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็น หุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิด ได้ไม่เกินร้อยละห้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือรัฐมนตรีเป็นผู้ถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละห้า ของจำนวนหุ้นทั้งหมดที่จำหน่ายได้ในบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด ในกรณีที่รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วน หรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทในส่วนที่เกินกว่าร้อยละห้า และรัฐมนตรีประสงค์จะได้รับประโยชน์ จากหุ้นที่เกินดังกล่าว มาตรา ๕ กำหนดให้รัฐมนตรีต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ประธานกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรี และโอนหุ้นส่วนหรือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้นให้นิติบุคคลซึ่งจัดการทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่แจ้งให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบ และต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบอีกครั้ง ภายในสิบวันนับแต่วันที่ได้ออนหุ้นส่วนหรือหุ้นให้นิติบุคคลนั้น

ในส่วนของการพิจารณาพยานหลักฐานที่เข้าสู่กระบวนการพิจารณาแล้วทำให้ได้ข้อเท็จจริง ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นข้อกล่าวหา สรุปเป็นสาระสำคัญได้ดังนี้

(๑) ความไม่ชัดเจนของสถานะทางการเงินของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ

ประเด็นอาชีพและรายได้ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ข้อมูลจากคำร้องและคำร้องเพิ่มเติม ระบุว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นลูกจ้างของบริษัทศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด (ธุรกิจครอบครัวของผู้ถูกร้อง) มีรายได้ ๑๐๘,๐๐๐ บาทต่อปี เมื่อเทียบกับรายการถือหุ้นห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น รวมถึงการให้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมแล้ว แสดงให้เห็น ความไม่สอดคล้องกันเป็นอย่างยิ่ง ปริมาณเงินหมุนเวียนรวมกันทุกบัญชี ทั้งในบัญชีเงินฝากธนาคาร และบัญชีกองทุนของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ก่อนการถือหุ้นห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และการให้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมเงิน และไม่พบรายการเบิกถอนเงินจากบัญชี ออมทรัพย์หรือบัญชีกองทุนที่สอดคล้องกับรายจ่ายดังกล่าว แม้ในประเด็นนี้ จากคำชี้แจง แก่ข้อกล่าวหา ผู้ถูกร้องจะชี้แจงว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มีฐานะทางเศรษฐกิจดีแต่ที่ต้องมีชื่อ

เป็นลูกจ้างบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เพราะต้องการใช้สิทธิประกันสังคมในการรักษาโรคประจำตัว แต่คำชี้แจงนี้ก็ยังไม่อาจลบล้างข้อพิรุธในเรื่องสถานะในการเข้าซื้อหุ้นของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้

นอกจากนี้ ข้อมูลจากกรมสรรพากร ยืนยันว่า ในปีภาษี ๒๕๕๖ ถึงปีภาษี ๒๕๖๓ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มีรายได้เฉลี่ยต่อปี เป็นเงิน ๑๐๘,๐๐๐ บาท แต่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชี้แจงว่า ครอบครัวของตนเคยประกอบกิจการค้าข้าวเป็นรายได้ของครอบครัวและนำรายได้และกำไรมาประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และชี้แจงว่าช่วงก่อนและหลังการซื้อหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ตนประกอบอาชีพรับจ้างตักหินให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และรับจ้างจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่และซ่อมบำรุงเครื่องจักร นอกจากนี้แหล่งเงินที่นำมาลงทุนส่วนใหญ่มาจากการประกอบธุรกิจตักหินธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงลงทุนหุ้นหรือกองทุนและซื้อขายทองคำ แต่รายได้ตามที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ยกขึ้น ไม่ปรากฏข้อมูลรายละเอียดที่ยืนยันชัดเจน และไม่มีหลักฐานทางภาษีที่ยืนยันรายได้จากกิจการที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กล่าวอ้างแต่อย่างใด

แม้ในการให้ข้อเท็จจริงของ นางวารุณี ชัยธนาพร (น้องสาวของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ) ที่อ้างว่า ครอบครัวเคยประกอบกิจการค้าข้าวซึ่งเป็นกงสีของครอบครัว และมีการนำรายได้และกำไรดังกล่าวมาเป็นทุนในการประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ทุกคนในครอบครัวสามารถนำเงินของครอบครัวไปใช้ได้โดยไม่จำเป็นต้องขอความยินยอมแต่จะคุยกันว่านำเงินไปทำอะไร จำนวนเท่าไร โดยในปี ๒๕๓๘ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เคยนำเงินไปลงทุน ประมาณ ๒๐ ล้านบาท แต่ก็ยืนยันไม่ได้ว่ามีการนำเงินไปให้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมหรือไม่

ประเด็นที่มาของเงินที่นำมาให้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมจากคำร้องและคำร้องเพิ่มเติม ระบุว่าพฤติการณ์กู้ยืมเงินระหว่างบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กับ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และผู้ถูกร้อง แสดงให้เห็นถึงหลักฐานความเชื่อมโยงทางการเงินอย่างมีนัยสำคัญซึ่งจากบันทึกของผู้ทำบัญชีในงบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๓ ที่บันทึกรายการเงินกู้ยืมว่า “เป็นเงินกู้ยืมเพื่อเสริมสภาพคล่อง ไม่มีการทำสัญญาและไม่คิดดอกเบี้ยระหว่างกันใด ๆ” ซึ่งเดิมงบการเงินที่สิ้นสุดปี ๒๕๖๐ ไม่ได้ระบุชื่อผู้ให้กู้ยืม แต่เริ่มระบุชื่อนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้ให้กู้ยืม ตั้งแต่งบการเงินที่สิ้นสุดปี ๒๕๖๑ ทำให้เห็นข้อพิรุธว่ามีการจัดทำหลักฐานสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวขึ้นมาภายหลัง และยังเป็นกรณีที่ไม่ปกติ เมื่อเป็นการกู้ยืมเงินจำนวนมากที่ไม่มีการคิดดอกเบี้ย

แม้ประเด็นนี้จากคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ประมาณปี ๒๕๕๙ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมจาก นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เพราะบริษัทขาดสภาพคล่อง ไม่คิดดอกเบี้ย เพราะนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มีความสนใจในกิจการบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด โดยปัจจุบันบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด กู้ยืมเงินทั้งสิ้น ๒๕๐.๒ ล้านบาท ส่วนผู้ถูกร้อง เคยทำสัญญากู้ยืมเงินจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด โดยบริษัทไม่คิดดอกเบี้ยในปี ๒๕๕๙ ถึง ๒๕๖๐ จำนวน ๒ ครั้ง และชำระเงินกู้ยืมคืนให้แก่บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เพิ่มจำนวนเมื่อปี ๒๕๖๒ บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ไม่คิดดอกเบี้ยเพราะผู้ถือหุ้น ไม่ติดใจเรื่องดอกเบี้ย โดยนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชี้แจงว่า การส่งมอบเงินกู้ยืมมิได้นำเงินทั้งหมด เข้าบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด แต่จะเป็นการทยอยเบิกเป็นกรณี ๆ โดยนำเงินสด จากธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องจักร และธุรกิจตักหินมาให้บริษัทยืม ครั้งละ ๕ แสน ถึง ๑ ล้านบาท และเมื่อเงินกู้ใกล้เต็มวงเงินหรือต้องการกู้ เงินเพิ่มจะมีการทำสัญญากู้ยืมเงินตามวงเงินที่ต้องการ และมีการบันทึกการกู้ยืมเงินดังกล่าวไว้ในงบการเงินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ส่วนการชำระเงินกู้ยืมส่วนมากจะชำระคืนด้วยเงินสด มีเพียงบางครั้งที่โอนผ่านธนาคาร แต่ไม่มีการแสดง รายละเอียดของค่าใช้จ่ายที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ออกให้บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เพื่อแสดงถึงที่มาของการกู้ยืมเงินดังกล่าว ซึ่งคำชี้แจงนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ยังคงเป็นการกล่าวอ้างขึ้นเอง และไม่มีน้ำหนักที่จะยืนยันการกู้ยืมเงินระหว่างนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด

นอกจากนี้ จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงยังพบว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ บริจาคเงิน ให้กับพรรคภูมิใจไทยในนามส่วนตัวเพื่อสนับสนุนโครงการศึกษาวิจัยปัญหาเฉพาะด้านของประเทศ และนำเสนอแนวความคิดในการแก้ปัญหา เมื่อปี ๒๕๖๒ จำนวน ๒,๗๗๐,๐๐๐ บาท และบริจาค ในนามห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เมื่อปี ๒๕๖๒ จำนวน ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท และปี ๒๕๖๕ จำนวน ๕,๙๙๗,๐๐๐ บาท ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ถูกร้องเป็นเลขาธิการพรรคภูมิใจไทย แม้ในคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกร้องชี้แจงเพียงว่า การบริจาคเงินให้แก่พรรคภูมิใจไทย ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๗๔ และผู้ถูกร้องได้ออกจากการเป็นหุ้นส่วน ก่อนหน้าการบริจาค ข้อเท็จจริงในส่วนนี้แสดงว่า แม้ภายหลังที่ผู้ถูกร้องไม่มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้น ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แล้วก็ตาม แต่การที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญ คอนสตรัคชั่น บริจาคเงินเป็นจำนวนมากเพื่อสนับสนุนพรรคการเมืองที่ผู้ถูกร้องมีตำแหน่งเป็นเลขาธิการ

ยอมแสดงให้เห็นโดยปริยายถึงความเกี่ยวพันเชิงผลประโยชน์ของผู้ถูกร้องต่อการดำเนินกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น

(๒) การซื้อขายหุ้นกันในราคาต้นทุน (ราคาพาร์) ซึ่งไม่ใช่วิสัยของการดำเนินธุรกิจ

ธุรกิจของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นกิจการภายในครอบครัวของผู้ถูกร้อง การโอนหุ้นให้กับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกย่อมเป็นเรื่องผิดปกติวิสัย นอกจากนี้จากคำร้องเพิ่มเติม ผู้ถูกร้องยอมรับว่าขายหุ้นเพราะจะลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในปี ๒๕๖๒ มิได้เกิดจากกรณีที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ขาดทุนหรือขาดสภาพคล่องทางการเงินจึงไม่มีเหตุผลสนับสนุนให้ต้องขายกิจการ ประกอบกับในช่วงเวลาดังกล่าวกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีแนวโน้มเติบโตอย่างต่อเนื่อง ผลประกอบการมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี โดยในปี ๒๕๕๙ และปี ๒๕๖๐ ก่อนมีการจดทะเบียนโอนหุ้น ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีรายได้ ๒๓๖,๑๗๔,๖๙๘.๑๗ บาท และ ๓๔๐,๖๘๐,๒๒๘.๐๘ บาท ตามลำดับ ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ถูกร้องไม่มีเจตนาที่จะขายหุ้นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการโอนขายหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ในราคาพาร์ (ต้นทุน) โดยไม่หวังผลกำไรหรือมูลค่าสินทรัพย์และแนวโน้มผลประกอบการที่ดีขึ้น ย่อมเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยของการประกอบธุรกิจ

เมื่อพิจารณาข้อมูลย้อนกลับไปในบแต่มีการจัดตั้งห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นต้นมา พบว่ามีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ถือหุ้นห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้าหลายครั้ง ซึ่งลักษณะของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่าเป็นความประสงค์ของเจ้าของนิติบุคคลดังกล่าวที่จะใช้ชื่อบุคคลใดเป็นผู้ถือหุ้นในทะเบียน บางครั้งเจ้าของใช้ชื่อตนเอง แต่บางครั้งก็ใช้ชื่อของบุคคลอื่น ดังนั้น แม้จะระบุชื่อผู้ถือหุ้นในทะเบียนนิติบุคคลที่กรมพัฒนาธุรกิจการค้ารับรองแล้ว แต่ในความเป็นจริงการจดทะเบียนดังกล่าวก็อาจกระทำในทางแบบพิธี แต่ในความเป็นจริงผู้มีชื่อในทะเบียนอาจเป็นเจ้าของที่แท้จริงหรือไม่ก็ได้ โดยเฉพาะเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ถือหุ้นและจำนวนหุ้นที่ผู้ถือหุ้นแต่ละคนถืออยู่ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ผู้เกี่ยวข้องก็จะต้องนำหลักฐานที่ต้องการให้มีการรับรองไปแสดง แต่ผู้รับจดทะเบียนไม่จำเป็นต้องตรวจสอบความจริงว่าบุคคลใดเป็นเจ้าของนิติบุคคลนั้น การเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ถือหุ้นและจำนวนหุ้นที่แต่ละคนถือจึงอาศัยบุคคลที่เกี่ยวข้องตกลงกันเอง การตกลงซื้อตามมูลค่าหุ้นที่ผู้ขายหุ้นเดิมถืออยู่จึงไม่สะท้อนการทำธุรกรรมเชิงธุรกิจที่ผู้ขายยอมต้องมุ่งประโยชน์หรือกำไรสูงสุด ในทางตรงกันข้ามการระบุว่าขายหุ้นตามมูลค่าของหุ้นกลับแสดงว่าเพียงประสงค์จะเปลี่ยนชื่อผู้ถือหุ้นเท่านั้น ไม่ได้ถึงกับแสดงว่ามีการเปลี่ยนแปลงผู้ถือประโยชน์จากนิติบุคคลนั้นจริง ๆ ในกรณีการเปลี่ยนแปลงชื่อผู้ถือหุ้น

ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จากผู้ถูกร้องมาเป็นนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อพิจารณา ประกอบการดำเนินธุรกิจเชื่อมโยงไปกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ซึ่งเป็นธุรกิจ ในครอบครัวของผู้ถูกร้อง จึงทำให้เชื่อได้ว่าเป็นเพียงวิธีการเปลี่ยนชื่อผู้ถือหุ้นแทนผู้ถูกร้อง เพื่อแสดงว่า ผู้ถูกร้องไม่มีลักษณะต้องห้ามในการดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี

(๓) การซื้อหุ้นโดยไม่ได้คำนึงถึงหลักประกันเชิงธุรกิจ

จากคำร้อง ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การที่นายศุภวัฒน์ ซื้อหุ้นโดยรู้ว่าสถานที่ประกอบการ ห้างหุ้นส่วน จำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ซึ่งที่ตั้ง ณ วันที่จดทะเบียนมาเป็นของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ระบุสำนักงานใหญ่เป็นเลขที่ ๓๐/๒ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ และต่อมาเปลี่ยนสำนักงานใหญ่เป็นเลขที่ ๓๐/๑๗ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ก็ตาม ล้วนเป็นบริเวณที่ดินพิพาทกับการรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งอยู่ระหว่างการยื่นฟ้องเพิกถอนโฉนดต่อศาลปกครองกลาง และศาลฎีกามีคำพิพากษาให้ที่ดินดังกล่าว เป็นที่ดินของการรถไฟแห่งประเทศไทยถือเป็นการผิดวิสัย แต่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ให้การต่อศาล ว่า เหตุที่เลือกลงทุนในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เพราะเห็นโอกาสในการลงทุนธุรกิจ รับเหมาก่อสร้างเพิ่มเติมเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้เป็นเจ้าของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ที่สามารถเข้าทำสัญญากับภาครัฐได้ทันทีโดยไม่ต้องไปเริ่มต้นกิจการใหม่ แต่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มิได้แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดต่อปัญหาเรื่องที่ตั้งของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ดังกล่าวแต่อย่างใด

นอกจากนี้ ในประเด็นที่ผู้ร้องกล่าวหาว่า การชำระค่าหุ้นจำนวน ๑๑๙,๕๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏสัญญาซื้อขายหุ้นระหว่างกัน ซึ่งโดยหลักปฏิบัติทั่วไปในการซื้อขายหุ้นจะต้องมีสัญญา จะซื้อจะขายโดยระบุเงื่อนไขที่สำคัญต่าง ๆ และการชำระค่าหุ้นได้กระทำก่อนวันที่จดทะเบียน เปลี่ยนแปลงที่กรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ นานถึง ๖ เดือน เป็นการผิดวิสัย ซึ่งในประเด็นนี้ผู้ถูกร้องให้การต่อศาลว่าได้ทำสัญญาซื้อขายหุ้นกับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยได้รับความยินยอมจากหุ้นส่วนทุกราย เหตุที่ผู้ถูกร้องยื่นคำร้องขอจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนเพื่อโอนหุ้นในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เนื่องจากผู้ถูกร้องได้รับชำระเงินค่าหุ้นจากนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ครบถ้วน เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ ส่วนนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ที่ให้การต่อศาลว่าตนได้ทำสัญญา ซื้อขายหุ้นกับผู้ถูกร้องโดยได้รับความยินยอมจากหุ้นส่วนของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ทุกรายการดำเนินการโอนหุ้นเกิดขึ้นหลังจากที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้ชำระเงินค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้อง ครบถ้วนแล้วโดยใช้ระยะเวลา ๑ เดือน

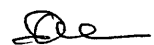

ในประเด็นนี้มีข้อพิจารณาว่า ฝ่ายผู้ถูกร้องอ้างว่ามีการชำระค่าหุ้นเป็น ๓ ครั้ง โดยมีการโอนเงินจากบัญชีของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เข้าบัญชีของผู้ถูกร้องเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ โดยไม่มีการจัดทำสัญญาที่เป็นหลักฐานชัดเจน จึงไม่อาจจะบ่งชี้ชัดไปได้ว่าการโอนเงินจำนวนมากล่วงหน้าเป็นเวลา ๖ เดือน ก่อนที่จะมีการจดทะเบียนโอนหุ้น เป็นไปเพื่อการชำระค่าหุ้นให้แก่ผู้ถูกร้องเป็นเพียงข้อกล่าวอ้างที่รู้กันเองหรือเชื่อใจกันเองของฝ่ายผู้ถูกร้อง ซึ่งเห็นว่าขัดต่อวิสัยของบุคคลที่ดำเนินธุรกิจปกติ

(๔) เส้นทางของเงินที่ใช้ชำระค่าหุ้นเกี่ยวข้องกับเงินที่มาจากผู้ถูกร้อง

ในประเด็นที่ข้อกล่าวหาว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้ชำระค่าหุ้นจำนวน ๓ ครั้ง ให้แก่ผู้ถูกร้อง น่าเชื่อว่าเป็นการอ้างธุรกรรมอื่นที่มีการทำธุรกรรมเป็นปกติระหว่างกันก่อนหน้านี้ และในช่วงเวลาดังกล่าวมีการคัดเลือกบางธุรกรรมมาใช้เป็นหลักฐานว่ามีการโอนเงินชำระค่าหุ้น ทั้งที่เงินดังกล่าวเป็นเงินของผู้ถูกร้องนั้น จากคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชำระเงินค่าหุ้นด้วยวิธีการโอนเงินผ่านธนาคารไปยังบัญชีส่วนตัวของผู้ถูกร้อง จำนวน ๓ งวด งวดที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๒ เมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ จำนวน ๓๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๓ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ จำนวน ๔๙,๕๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๑๙,๕๐๐,๐๐๐ บาท

ในส่วนของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ให้การต่อศาลว่า แหล่งที่มาของเงินในการซื้อขายหุ้นข้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มาจากเงินลงทุนและกำไรที่ได้จากการประกอบธุรกิจส่วนตัวของตนเองซึ่งได้รวบรวมเงินไว้ในกองทุนต่าง ๆ ของตน ดังนี้ งวดที่ ๑ จำนวน ๓๕ ล้านบาท มาจากกองทุนเปิดธนาชาติ Income Plus ที่ขายออกเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ งวดที่ ๒ จำนวน ๓๕ ล้านบาท มาจากกองทุนเปิดธนาชาติ Income Plus และกองทุนเปิดธนาชาติ DPlus ที่ขายออก เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๐ งวดที่ ๓ จำนวน ๔๙.๕ ล้านบาท มาจากกองทุนเปิดธนาชาติ Income Plus ที่ขายออกเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ (ที่ถูกต้องคือ ๔ มกราคม ๒๕๖๑) โดยซื้อเงินกองทุนเปิดเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ จำนวน ๕๖ ล้านบาท ซึ่งแหล่งมาที่ของเงินที่นำมาซื้อกองทุนมาจากการรับชำระหนี้เงินกู้ยืมจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จำนวน ๓๖ ล้านบาท และเงินสดจากการทำธุรกิจส่วนตัวอีกจำนวน ๒๐ ล้านบาท โดยในแต่ละกองทุนข้างต้น นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ได้นำเงินสดที่ได้รับจากการรับจ้างจัดหาเครื่องจักร อะไหล่ และซ่อมบำรุงเครื่องจักรให้กับข้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และรับจ้างตักหินให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด

อย่างไรก็ดี นอกจากข้อกล่าวอ้างของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ จะไม่ปรากฏหลักฐานที่ชัดเจนแล้ว เส้นทางของเงินที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ อ้างว่านำมาซื้อหุ้นจากผู้ถูกร้อง มีที่มาเริ่มต้นจากการโอนเงินในบัญชีของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มาเข้าบัญชีเงินฝากของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ซึ่งนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ อ้างว่าเป็นการรับชำระหนี้เงินกู้ยืมจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จากนั้นจึงมีการนำเงินดังกล่าวไปซื้อกองทุนเปิดธนาชาติ และต่อมาจึงขายกองทุนเปิดดังกล่าว เพื่อนำเงินไปซื้อหุ้นห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จากผู้ถูกร้อง ซึ่งเส้นทางการเงินดังกล่าวที่เริ่มต้นจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และบางส่วนมาจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ซึ่งในขณะนั้นนิติบุคคลทั้งสองก็อยู่ในอำนาจการจัดการของผู้ถูกร้อง เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงแวดล้อมแล้ว น่าเชื่อว่าจะเป็นการใช้บัญชีของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นหลักฐานว่าได้มีการชำระเงินค่าหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น กันแล้ว โดยอ้างว่ามีการชำระหนี้การกู้ยืมเงิน ซึ่งเป็นสิ่งที่รู้กันเองระหว่างนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กับผู้ถูกร้อง ดังนั้น หากเชื่อว่าการกู้ยืมเงินไม่มีอยู่จริง การโอนเงินไปมาระหว่างบัญชีต่าง ๆ จึงมิใช่การชำระหนี้เงินกู้ยืม และมีใช่การชำระเงินค่าหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น คงเป็นเพียงความประสงค์ จะสร้างหลักฐานเพื่อให้ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นแทนผู้ถูกร้อง

(๕) ไม่ปรากฏหลักฐานที่ชัดเจนว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ กับผู้ถูกร้อง มีความสัมพันธ์ในเชิงคู่ค้า

ตามคำร้องระบุว่า ในปี ๒๕๕๘ ผู้ถูกร้องเข้ามาเป็นกรรมการบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และให้นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นพนักงานของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นเพื่อนสนิทกับผู้ถูกร้อง ซึ่งในประเด็นนี้ในคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ รู้จักกับผู้ถูกร้องเมื่อปี ๒๕๓๘ โดยเป็นคู่ค้ากับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ในการรับจ้างตัดหินและจัดหาอุปกรณ์เครื่องจักรกลในอุตสาหกรรมโรงโม่หินมาเสนอขายบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด จนเป็นที่รู้จักมักคุ้นของผู้ถูกร้องจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ก็ให้การต่อศาลตรงกันว่า ตนเป็นเพื่อนกับผู้ถูกร้อง โดยรู้จักกันตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ จากการที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ รับจ้างตัดหินกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด

อย่างไรก็ดี นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ไม่เคยมีอาชีพรับเหมาก่อสร้างมาก่อน โดยเฉพาะการประมูลงานกับหน่วยงานราชการในกระทรวงคมนาคม ซึ่งในประเด็นนี้ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ยอมรับว่า ก่อนและหลังการซื้อหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ตนประกอบธุรกิจตัดหิน

ให้โรงโม่หินของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด และรับจ้างจัดหาเครื่องจักร อุปกรณ์ อะไหล่ และซ่อมบำรุงเครื่องจักรให้แก่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตลอดจนดำเนินธุรกิจก่อสร้างหิรมทรัพย์ลงทุนหุ้นหรือกองทุนและซื้อขายทองคำ จนถึงปัจจุบัน ไม่เคยเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของกระทรวงคมนาคมหรือส่วนราชการอื่น นอกจากทำในฐานะ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ข้อเท็จจริงแวดล้อมข้างต้นทำให้เห็นว่าไม่มีเหตุผล ที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ จะรับซื้อกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จากผู้ถูกร้อง

(๖) ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ใช้ที่ตั้งสำนักงานในที่ดินซึ่งเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของผู้ถูกร้อง

ในประเด็นที่ผู้ร้องตั้งประเด็นว่าหากมีการโอนขายหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น กันจริง เหตุใดผู้ถูกร้องยังคงให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ใช้สถานที่พักอาศัยของผู้ถูกร้องในการประกอบกิจการภายหลังจากการโอนหุ้นให้นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ แล้ว และเหตุใดสถานที่ตั้งใหม่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ยังคงมีอาคารตั้งอยู่ในรั้วเดียวกันกับสถานที่ตั้งเดิม และทำไมถึงมีการย้ายที่ตั้งสำนักงานใหญ่ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เพียง ๒๓ วัน และจากคำร้องเพิ่มเติมระบุว่า การแจ้งย้ายที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น จากเดิมบ้านเลขที่ ๓๐/๒ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ และย้ายไปที่บ้านเลขที่ ๓๐/๑๗ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ แต่สถานที่ทั้งสองแห่งตั้งอยู่ในรั้วบ้านเดียวกันกับที่ตั้งของบ้านผู้ถูกร้องที่ตั้งพรรคภูมิใจไทย สาขาบุรีรัมย์ ที่ตั้งบ้านในเครือชิดชอบและที่ตั้งสนามโกคาร์ท ซึ่งเป็นของตระกูลเครือญาติของผู้ถูกร้อง

นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และนายเอกราช ชิดชอบ หุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้ข้อมูลว่า เหตุที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เช่าที่ดินจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด เป็นที่ตั้งของสำนักงานเป็นกรณีพิเศษ เพื่อความสะดวกในการประกอบกิจการและการติดต่อประสานงานกับคู่ค้าและเพื่อความสะดวกของพนักงาน อีกทั้งเนื่องจากบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ยังคงเป็นหนี้กู้ยืมเงินนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นจำนวน ๒๐๐ กว่าล้านบาท ส่วนผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีความจำเป็นต้องใช้สถานที่ตั้งสำนักงานแห่งเดิมเพื่อความต่อเนื่องในการดำเนินกิจการและติดต่อประสานงานกับผู้เกี่ยวข้องในระยะแรก ภายหลังจึงได้ดำเนินการยื่นขอจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงที่ตั้งสำนักงานใหญ่โดยอาคารที่พักและที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด

ผู้ถูกร้องเป็นผู้อยู่อาศัยเท่านั้น บริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด มิได้มีความเกี่ยวข้องกับผู้ถูกร้อง แต่เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด แล้ว ทำให้เห็นว่า เป็นนิติบุคคลที่ยังคงเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของผู้ถูกร้อง

(๗) การได้รับค่าตอบแทนหรือผลกำไรของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ไม่มีหลักฐานที่ยืนยันความเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่

ปรากฏข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานว่าผู้ถูกร้องยังเป็นที่ปรึกษาห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น หลังจากการโอนหุ้นและได้รับเงินค่าที่ปรึกษาจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น แต่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ในฐานะเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการหรือผู้ถือหุ้นใหญ่ไม่ได้รับเงินหรือค่าตอบแทนใด ๆ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยในการทำธุรกิจอันบ่งชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวพันมีส่วนได้เสียของผู้ถูกร้องกับห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ซึ่งในประเด็นดังกล่าวผู้ถูกร้องไม่ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ในขณะที่ข้อมูลจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้าให้ข้อมูลว่าตามหมายเหตุประกอบงบการเงินของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีรายการค่าใช้จ่ายในส่วนค่าตอบแทนผู้บริหาร ระหว่างปี ๒๕๕๙ ถึงปี ๒๕๖๑ ปีละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

ข้อพิจารณาต่อมา สำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ตั้งแต่ปีภาษี ๒๕๕๖ ถึงปีภาษี ๒๕๖๕ ไม่ปรากฏข้อมูลรายได้ซึ่งได้รับจากห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ในขณะที่สำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น รอบระยะเวลาปีบัญชี ๒๕๕๕ ถึง ๒๕๖๔ ปรากฏข้อมูลรายได้ในส่วนค่าตอบแทนกรรมการในแบบแสดงรายการภาษีปี ๒๕๕๘ ปี ๒๕๕๙ ปี ๒๕๖๐ และปี ๒๕๖๑ จำนวนปีละ ๔๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งในช่วงปี ๒๕๕๘ ถึงปี ๒๕๖๐ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าจ่ายให้กับบุคคลใด แต่ในปี ๒๕๖๑ เป็นรายการที่ตรงกับการจ่ายเป็นค่าที่ปรึกษาให้แก่ผู้ถูกร้อง

ในประเด็นเรื่องรายได้นั้น นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชี้แจงว่า หลังจากที่ได้อำนาจหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่นแล้ว เนื่องจากตนเป็นเจ้าของกิจการห้างหุ้นส่วนจำกัดดังกล่าว รวมทั้งเครื่องจักร วัสดุ อุปกรณ์ ทรัพย์สินและเงินในบัญชีธนาคารของห้างหุ้นส่วนจำกัดทั้งหมด จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดค่าตอบแทนให้แก่ตนเอง และกรณีที่ต้องการใช้จ่ายในกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น หรือค่าใช้จ่ายส่วนตัวของตนนั้นก็สั่งให้ฝ่ายการเงินของห้างดำเนินการเบิกจ่ายเงินให้แก่ตนเอง

ส่วน นางสาววางสิริ ระกิติ กรรมการผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ชี้แจงว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ไม่เคยจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ โดยตรง แต่จะเบิกจ่ายตามบัญชีในรูปของค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามคำสั่งของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ

จากข้อมูลข้างต้นทำให้เห็นการบริหารกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น มีลักษณะการดำเนินธุรกิจแบบครอบครัวที่เกี่ยวข้องผลประโยชน์ของผู้ถูกร้อง และมีการประกอบธุรกิจที่ไม่มีการแจกแจงข้อเท็จจริงในทางธุรกิจที่แจ้งชัด ข้ออ้างของฝ่ายผู้ถูกร้องจึงไม่อาจใช้ยืนยันเพื่อแก้ข้อกล่าวหาได้

(๘) การบริหารจัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นพนักงานของผู้ถูกร้อง

ตามที่ผู้ร้องกล่าวหาว่าหลังจากการโอนหุ้นผู้ถูกร้องยังเข้ามาเป็นที่ปรึกษาห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และใบวางบิลของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๑ ถึง ๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ จำนวน ๖ ฉบับ ระบุที่อยู่ห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ว่าอยู่ที่ บ้านเลขที่ ๓๐/๑๗ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้งที่ในช่วงเวลาดังกล่าว ที่อยู่ของห้างหุ้นส่วนจำกัดบุรีเจริญคอนสตรัคชั่น คือบ้านเลขที่ ๓๐/๒ หมู่ ๑๕ ตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นบ้านของผู้ถูกร้องที่มีสถานะเป็นเจ้าของและอยู่อาศัยเพียงคนเดียว ทำให้น่าเชื่อว่าเป็นการจัดทำหลักฐานย้อนหลัง

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่านายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้บริหารกิจการด้วยตนเอง ผู้ถูกร้องไม่เคยเกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น โดยได้แสดงหลักฐานเป็นสำเนาใบวางบิลที่ใช้ในการประกอบกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และเพื่อให้ห้างหุ้นส่วนจำกัดมีสภาพคล่องทางการเงิน นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ จึงเพิ่มทุนจดทะเบียนหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ในปี ๒๕๖๒ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ ชี้แจงว่า ตนเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด โดยเป็นผู้ควบคุมดูแล บริหารจัดการกิจการทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และมอบหมาย นางสาววางสิริ ระกิติ เป็นผู้ควบคุมดูแลทางการเงินและการเบิกจ่ายธนาคาร ตลอดจนเข้าทำสัญญากับคู่ค้าและตนจะเป็นผู้ควบคุมดูแลบริหารจัดการการก่อสร้างทั้งหมด

นางสาววางสิริ ระกิติ หุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ชี้แจงว่า เคยเป็นลูกจ้างของบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ตำแหน่งพนักงานการเงิน ในระหว่างปี

๒๕๖๑ ถึงปี ๒๕๖๖ โดยได้รับค่าเลี้ยงดูจากนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ และรู้จักกับผู้ถูกร้องในฐานะ กรรมการบริษัท ศิลาชัย บุรีรัมย์ (๑๙๙๑) จำกัด ซึ่งเป็นนายจ้างของตนในช่วงปี ๒๕๖๑ ถึงปี ๒๕๖๒ นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้โอนหุ้นของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ให้แก่ตนโดยเสน่หาและมอบหมายให้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ มีหน้าที่ดูแลการเงินของกิจการ และเป็นผู้ลงนามในสัญญาเกี่ยวกับค่าทั้งภาครัฐและเอกชน อีกทั้งยังเป็นผู้มีอำนาจในการเบิกจ่ายเงิน จากธนาคารเพื่อใช้ในกิจการของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และตามความประสงค์ ของนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ

นอกจากนี้ภายหลังจากที่นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ มีชื่อเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น และผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ในปี ๒๕๖๒ ถึง ๒๕๖๕ แล้ว นายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เปิดบัญชีในนามส่วนตัวถึง ๒๔ บัญชี และมีการทำธุรกรรม ทางการเงินในการฝาก - ถอนเงินสดที่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ต้องรายงานต่อสำนักงานป้องกันและปราบปราม การฟอกเงิน (ตั้งแต่ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป) ซึ่งผิดวิสัยของการดำเนินธุรกิจที่มีรายได้ระดับสูง

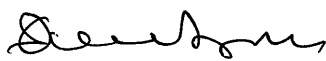
พิจารณาจากพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าการโอนเงินลงหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ระหว่างผู้ถูกร้องกับนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ จำนวน ๑๑๙,๔๙๙,๐๐๐ บาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละเก้าสิบเก้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เป็นเพียงการแสดงเจตนาลวงเพื่อให้บุคคลทั่วไปเชื่อว่ามี การโอนซื้อขายหุ้น ของห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น เงินลงหุ้นในห้างหุ้นส่วนจำกัด บุรีเจริญคอนสตรัคชั่น ดังกล่าวยังคงเป็นของผู้ถูกร้องโดยมีนายศุภวัฒน์ เกษมสุทธิ เป็นผู้ครอบครองหรือดูแลแทนผู้ถูกร้อง มาโดยตลอดจนถึงวันที่ผู้ถูกร้องได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒ การกระทำของผู้ถูกร้องจึงเป็นการคงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วน ในห้างหุ้นส่วนเกินกว่าจำนวนที่กฎหมายบัญญัติ คือ พระราชบัญญัติการจัดการหุ้นส่วนและหุ้น ของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยมาตรา ๔ (๑) ได้บัญญัติให้รัฐมนตรีต้องไม่เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือไม่คงไว้ซึ่งความเป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เว้นแต่รัฐมนตรีเป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดได้ไม่เกินร้อยละห้าของทุนทั้งหมดของห้างหุ้นส่วนจำกัด ผู้ถูกร้องกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๗ ประกอบพระราชบัญญัติ การจัดการหุ้นส่วนและหุ้นของรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๔ (๑) ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรี ของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) ประกอบ มาตรา ๑๘๗

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า เมื่อวินิจฉัยว่าความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) แล้ว ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงนับแต่เมื่อใด

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) บัญญัติว่า “ความเป็นรัฐมนตรี สิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ (๕) กระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๘๖ หรือมาตรา ๑๘๗” วรรคสาม บัญญัติว่า “ให้นำความในมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับแก่การสิ้นสุดของความเป็นรัฐมนตรี ตาม (๒) (๔) หรือ (๕) หรือวรรคสอง โดยอนุโลม ... ” และมาตรา ๘๒ วรรคสอง บัญญัติว่า “เมื่อได้รับเรื่องไว้พิจารณา หากปรากฏเหตุอันควรสงสัยว่าสมาชิกผู้ถูกร้องมีกรณีตามที่ถูกร้อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้สมาชิกผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกผู้ถูกร้องสิ้นสุดลง ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่ง นับแต่วันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่ แต่ไม่กระทบต่อกิจการที่ผู้นั้นได้กระทำไปก่อนพ้นจากตำแหน่ง” บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการพ้นจากตำแหน่งของรัฐมนตรี ที่ถูกศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้หยุดปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งมีได้ให้อำนาจแก่ศาลรัฐธรรมนูญที่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ จนกว่าศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงต้องสั่งให้ผู้ถูกร้องพ้นจากตำแหน่งนับแต่ วันที่หยุดปฏิบัติหน้าที่นั้น ดังนั้น ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสอง นับแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๕) นับแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๖ ซึ่งเป็นวันที่ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๘๒ วรรคสอง

(นายอุดม รัฐอมฤต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ